

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Eve werd rond haar achtste gevonden in een steegje in Dallas. Er was geen registratie van haar geboorte en haar ouders waren onvindbaar. Ze had zelfs geen naam. Van de tijd ervoor herinnert ze zich vrijwel alleen het seksueel misbruik door haar vader. Een maatschappelijk werker gaf haar haar naam: Eve Dallas, naar de stad waarin ze gevonden werd.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, ook al is dat wel zo. Het is dat ik dat moet doen.’

Vergeten verleden

Nora Roberts bij Boekeryj:

Het eiland van de drie zusters-
trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

*Teken van Zeven-*trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

*Dromen (Templeton-*trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

*Drie dochters (Concannon-*trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

- 1 *Het begin*

Bruiden-kwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht
Het noorderlicht
De gloed van vuur
Een nieuw begin
Het heetst van de dag
Eerbetoon
Vastberaden
De zoektocht
Vuurdoop
De ooggetuige
Het strandhuis
De schilder
Geliefde illusie
Terug naar huis
De obsessie
Publiek geheim
Bij zonsondergang
Weet je nog?
Kijk niet terug
Onderstromen

Nora Roberts als J.D. Robb
bij Boekeryj:

Thrillers:

Vermoord naakt
Vermoorde reputaties
Vermoorde schoonheid
Vermoord in extase
Plechtig vermoord
Vermoord uit wraak
Vermoorde liefde
Vermoorde harten
Explosief vermoord
Vermoorde getuige
Rechtvaardig vermoord
Verraad
Verleiding
Hereniging
Waanzin
Vergeeten verleden

E-booknovelles:

Bij nacht vermoord
Vermoorde vaders
Vermoord fantoom
Bloedig vermoord
Ritueel vermoord
Vermoord en vermist

www.noraroberts.com
www.boekeryj.nl

Vergeten verleden

Deel 16 in de *Eve Dallas*-serie

Het oog is de lamp van het lichaam.
– Nieuwe Testament

Een moeder blijft altijd een moeder
Het heiligste dat er bestaat
– Samuel Coleridge

ISBN 978-90-225-8641-9
ISBN 978-94-023-1281-2 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Portrait in Death*
Vertaling: Textcase, Deventer
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: © Maria Heyens / Arcangel Images
Zetwerk: Textcase, Deventer

© 2003 Nora Roberts
Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC.
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Proloog

W e beginnen met sterven als we voor het eerst ademen. De dood zit in ons en hij komt steeds dichterbij, iedere keer als ons hart klopt. Het is het einde waaraan geen mens kan ontsnappen. En toch klampen we ons vast aan het leven en vereren we het, ondanks zijn vergankelijkheid. Of misschien juist daarom.

Maar we denken al die tijd ook aan de dood. We bouwen er monumenten voor en vereren hem met onze rituelen. We vragen ons af hoe onze dood zal zijn. Zal hij plotseling en snel zijn of langzaam en slepend? Zal het pijn doen? Zal hij na een lang en vruchtbaar leven komen, of worden we plotseling en onverklaarbaar weggerukt als we nog jong zijn?

Wanneer is het onze tijd? Want de dood is er altijd.

We creëren een leven na de dood, omdat we onze dagen niet willen doorbrengen met het schrikbeeld van het einde op onze hielen. We maken goden die ons de weg wijzen en ons aan gouden poorten verwelkomen om ons naar een oneindig land van melk en honing te brengen.

Wij zijn kinderen, vastgeketend aan de kettingen van het goede, met zijn eeuwigdurende beloning en die van het slechte, met zijn eeuwigdurende straf. En daarom leven de meesten nooit echt. Ze zijn nooit vrij.

Ik heb het leven en de dood bestudeerd.

Er is alleen maar één doel. Leven. Vrij zijn. Herboren worden. Bij iedere ademhaling weten dat je meer bent dan de schaduwen. Jij bent het licht en het licht moet worden gevoed en uit iedere mogelijke bron worden opgenomen. Dan is de dood niet het einde. Aan het einde worden we het licht.

Ze zullen zeggen dat ik gek ben, maar ik ben juist helemaal bij

zinnen. Ik heb de Waarheid en de Verlossing gevonden. Als ik herboren word, zal datgene wat ik ben, wat ik doe, wat ik heb gecreëerd, magnifiek zijn.

En we zullen allemaal eeuwig leven.

1

Het leven was fantastisch. Eve sloeg haar eerste kop koffie achterover en greep een truitje uit de kast. Ze ging voor dun en mouwloos, aangezien de zomer van 2059 op dat moment New York in een wurggreep had en de rest van de oostkust met zweterige handen stevig vasthield.

Maar ach, ze had het liever warm dan koud.

Niets zou haar dag bederven. Helemaal niets.

Ze trok het truitje aan, keek even naar de deur om te kijken of ze echt alleen was en danste snel en met wiebelende heupen naar de AutoChef voor nog een kop koffie. Ze wierp een blik op haar polsunit, zag dat ze nog tijd genoeg had als ze wilde ontbijten, dus hoppa, ze programmeerde een paar pannenkoeken met bosbessen.

Ze liep terug naar de kast voor haar laarzen. Ze was een lange, slanke vrouw die op dit moment een kakikleurige broek en een blauw topje droeg. Haar haar was kortgeknipt, in een nonchalant kapsel, en bruin, met lichtere plukken door die gemene, felle zon. Het paste bij haar hoekige gezicht, haar grote, bruine ogen en haar brede mond. Ze had een klein kuiltje in haar kin, waar haar echtgenoot, Roarke, graag met zijn vingertop over aaide.

Ondanks de hitte die ze zou moeten trotseren als ze uit die grote, heerlijk koele slaapkamer en uit dat grote, heerlijk koele huis kwam, pakte ze een dun jasje en ze gooide het over haar wapenholster die ze over de leuning van de bank had gelegd, in het zitgedeelte van de slaapkamer.

Haar penning zat al in haar zak.

Inspecteur Eve Dallas griste haar koffie en haar pannenkoeken uit de AutoChef en plofte op de bank neer om te genieten van een luxueus ontbijt voor ze begon aan haar werk, als agent in moordzaken.

De dikke kat, Galahad, die als het om eten ging een echt katteninstinct had, verscheen uit het niets, sprong naast haar op de bank en keek met zijn tweekleurige ogen naar haar bord.

‘Van mij.’ Ze prikte in haar pannenkoeken en keek naar de kat. ‘Roarke is misschien een gemakkelijke prooi, vriendje, maar ik niet. Trouwens, je hebt waarschijnlijk al eten gehad,’ zei ze daarna, terwijl ze haar voeten op de tafel legde en gulzig haar ontbijt naar binnen bleef werken. ‘Ik durf te wedden dat je bij zonsopgang al in de keuken om Summerset heen stond te draaien.’

Ze boog zich voorover tot ze neus aan neus zaten. ‘Nou, dat gaat drie mooie, fantastische, superchille weken lang niet gebeuren. En weet je waarom? Weet je waaróm?’

Omdat haar blijdschap geen grenzen kende, zwichtte ze en gaf ze de kat een stukje pannenkoek. ‘Omdat die magere stijve hark met vakantie gaat! Heel ver weg!’ Ze zong dit bijna, bij de gelukzalige gedachte dat Roarkes majordomus, haar persoonlijke aartsvijand, haar die avond en een hele hoop avonden daarna niet zou kunnen irriteren.

‘Ik heb eenentwintig Summersetvrije dagen in het vooruitzicht en ik jubel van vreugde.’

‘Ik weet niet zeker of de kat jouw vreugde deelt.’ Roarke sprak vanuit de deuropening waar hij op dat moment tegen de deurpost leunde en naar zijn vrouw keek.

‘Tuurlijk wel.’ Ze prikte nog meer pannenkoek op haar vork voor Galahad naar haar bord toe kon kruipen. ‘Hij doet gewoon alsof het hem niets interesseert. Ik dacht dat je deze morgen een of andere interstellaire hoge-pieten-transmissie moest afwerken.’

‘Heb ik gedaan.’

Hij slenterde naar binnen en Eves toch al aanzienlijke vreugde werd nog groter toen ze hem zag bewegen. Soepel, met lange benen en elegant, op een puur mannelijke en gevaarlijke manier.

Hij kon de kat lessen geven, peinsde ze. Ze grijnsde naar hem en bedacht dat er geen vrouw op de wereld was die niet opgetogen zou zijn om dat gezicht bij het ontbijt naast zich te zien.

Op gezichtengebied was het een meesterwerk dat was gebeeldhouwd op een dag dat God in een bijzonder gulle bui was. Smal, met geprononceerde jukbeenderen en een stevige, volle mond die haar eigen mond kon doen watertanden. Dit alles werd omlijst door een bos glanzend, zwart haar en het werd geaccentueerd door Keltische blauwe ogen.

De rest van hem was ook niet slecht, dacht ze. Hij was lang en slank en stoer.

‘Kom eens hier, lekker ding.’ Ze greep zijn hemd vast en trok hem naar zich toe. Toen zette ze opgetogen haar tanden in zijn onderlip. Ze likte er langzaam met haar tong over en liet hem toen weer los. ‘Jij smaakt veel lekkerder dan pannenkoeken.’

‘Wat ben jij vrolijk.’

‘Nou en of. Vrolijk is mijn tweede naam. En nu ga ik de mensheid vreugde brengen.’

‘Wat een leuke afwisseling.’ Er was een geamuseerd tintje in zijn Iers klinkende stem. ‘Misschien wil je nu beginnen, door met me naar beneden te gaan en Summerset uit te zwaaien.’

Ze trok een gezicht. ‘Misschien is nu mijn eetlust bedorven.’ Ze checkte dit door nog wat pannenkoeken naar binnen te werken. ‘Nee, nee, dat is niet zo. Dat kan ik wel doen. Ik kan naar beneden gaan en naar hem zwaaien.’

Hij fronste zijn voorhoofd en gaf een rukje aan haar haar. ‘Wel aardig blijven.’

‘Ik zal pas een vreugdedansje doen als hij uit het zicht is.’ Ze huiverde van blijdschap, stond op en dwarsboomde de plannen van de kat door het bord buiten zijn bereik te zetten. ‘Drie orgastische weken lang zal ik zijn lelijke gezicht niet zien en het krakende geluid van zijn stem niet horen.’

‘Waarom denk ik dat hij waarschijnlijk ongeveer hetzelfde over jou denkt?’ Roarke kwam zuchtend overeind. ‘En ik ben er net zo zeker van dat jullie het allebei zullen missen om hatelijke opmerkingen tegen elkaar te maken.’

‘Echt niet.’ Ze pakte haar holster met haar wapen en gespte hem

om. ‘Vanavond ga ik, om het te vieren – en geloof me, dat ga ik doen – in de woonkamer zitten en pizza eten. Naakt.’

Roarke trok zijn wenkbrauwen omhoog. ‘Dat lijkt me heerlijk.’

‘Zorg jij maar voor je eigen pizza.’ Ze trok haar jasje aan. ‘Ik moet hem nu gaan uitzwaaien. Ik moet naar het hoofdbureau gaan.’

‘Je moet eerst even oefenen.’ Hij legde zijn handen op haar schouders. ‘Goede reis. Geniet van je vakantie.’

‘Je hebt niet gezegd dat ik met hem moest praten.’ Ze slaakte een zucht toen Roarke haar rustig aankeek. ‘Oké, oké, het is het waard. Goede reis.’ Ze vertrok haar lippen in een glimlach. ‘Geniet van je vakantie. Rotzak. Ik laat “rotzak” weg, ik wilde het gewoon nu even zeggen.’

‘Ik snap het.’ Hij bewoog zijn handen over haar armen en pakte haar hand vast. De kat rende voor hen de kamer uit. ‘Hij verheugt zich er echt op. Hij heeft de afgelopen jaren niet veel tijd voor zichzelf genomen.’

‘Hij wilde mij gewoon niet uit het oog verliezen. Maar dat is niet erg, dat is oké,’ zei ze met een opgewekte stem. ‘Want hij vertrekt en daar gaat het maar om.’

Ze hoorde de kat krijsen, daarna hoorde ze gevloek en toen een aantal bonzen. Eve was snel, maar Roarke was het eerst bij de trap en hij rende al naar beneden, waar Summerset in een hoopje op de grond lag, tussen allerlei linnengoed.

Ze wierp één blik op het tafereel onderaan de trap en ze zei: ‘O, shit.’

‘Niet bewegen. Niet proberen te bewegen,’ mompelde Roarke terwijl hij checkte of Summerset gewond was.

Toen ze onderaan de trap was, ging Eve op haar hurken zitten. Summersets altijd al bleke gezicht was spierwit en het begon al zweeterig te worden. Ze zag aan zijn ogen dat hij in shock was en behoorlijk veel pijn had.

‘Het is mijn been,’ wist hij er piepend uit te brengen. ‘Ik ben bang dat het gebroken is.’

Dat kon ze zelf ook zien, aan de merkwaardige hoek onder zijn

knie. ‘Ga een deken halen,’ zei ze tegen Roarke en ze pakte haar pocket’link. ‘Hij is in shock. Ik laat de MH’s komen.’

‘Zorg ervoor dat hij zich niet beweegt.’ Roarke trok snel een laken uit de stapel en legde hem over Summerset heen. Toen rende hij naar boven. ‘Hij heeft misschien nog andere verwondingen.’

‘Het is alleen maar mijn been. En mijn schouder.’ Hij sloot zijn ogen toen Eve via de ‘link om medische hulp vroeg. ‘Ik ben goddomme over de kat gestruikeld.’ Hij zette zijn tanden op elkaar, deed zijn ogen open en deed zijn best om spottend naar Eve te glimlachen, ofschoon de warmte nu verdwenen was en hij begon te klappertanden van de kou. ‘Jij vindt het vast jammer dat ik mijn nek niet heb gebroken.’

‘Heb ik wel even aan gedacht.’ Hij was bij zijn volle verstand, dacht ze opgelucht. Hij is niet bewusteloos geraakt. Zijn ogen waren een beetje glazig. Ze keek even naar Roarke toen hij met een deken terugkwam. ‘Ze zijn op weg. Hij is aanspreekbaar en pijnlijk. Ik geloof niet dat hij hoofdletsel heeft. Er is trouwens meer dan een buiteling van de trap nodig om dat blok beton te splijten. Hij is over de kat gestruikeld.’

‘Alle jezus.’

Eve zag hoe Roarke Summersets hand vastpakte en hem vasthield. Ongeacht hoe zij en die magere sukkel met elkaar omgingen, ze begreep dat deze man meer Roarkes vader was dan zijn eigen vlees en bloed was geweest.

‘Ik maak de poort open om de MH’s naar binnen te laten.’

Ze ging naar het beveiligingspaneel om de poort open te maken die het huis, de uitgestrekte tuin en de persoonlijke wereld die Roarke had gebouwd van de stad afsloten. Galahad was nergens te bekennen en dat zou nog wel even zo blijven, dacht Eve grimmig.

Die stomme kat had het waarschijnlijk met opzet gedaan, om haar plezier te bederven omdat ze hem niet genoeg pannenkoeken had gegeven.

Ze maakte de voordeur open om de sirenes te kunnen horen en ze bezweek bijna toen de hitte haar tegemoet kwam. Het was net acht

uur en heet genoeg om je hersenen te laten smelten. De hemel had de kleur van zure melk en de lucht was even dik als de stroop die ze zo vrolijk had genuttigd, toen haar hart nog vol vreugde was.

Goede reis, dacht ze. Godverdomme.

Net toen ze de sirenes hoorde, begon haar 'link te piepen. 'Daar komen ze,' riep ze naar Roarke en toen liep ze weg om de transmissie aan te nemen. 'Dallas. Shit, Nadine,' zei ze toen ze het beeld van de topjournalist van Channel 75 op het scherm zag verschijnen. 'Het komt nu niet gelegen.'

'Ik heb een tip gekregen. Het lijkt een serieuze tip te zijn. Kom naar Delancey Street, bij Avenue D. Ik vertrek nu.'

'Wacht even, wacht even. Ik ga niet naar de Lower East Side omdat jij...'

'Ik denk dat er iemand dood is.' Ze ging iets opzij zodat Eve de beelden op de afdrukken kon zien die ze op haar bureau had gelegd. 'Ik denk dat zij dood is.'

Het was een jonge brunette, in diverse poses. Zo te zien waren sommige foto's spontaan genomen en waren andere geposeerd.

'Waarom denk je dat ze dood is?'

'Ik praat je bij als ik je zie. We zijn tijd aan het verspillen.'

Eve gebaarde dat de MH's naar binnen moesten komen en ze keek boos naar de 'link. 'Ik stuur een politievoertuig...'

'Ik heb je geen seintje gegeven om je dit, en mij, op andere agenten af te laten schuiven. Ik heb hier iets, Dallas, en het is belangrijk. Kom daarnaartoe, anders ga ik in mijn eentje kijken wat het is. Daarna zend ik datgene wat ik heb, en datgene wat ik ga vinden, uit.'

'Goddomme, dit wordt echt een rottag. Oké. Ga op de hoek staan en ga een bagel halen of zo. Niets doen tot ik er ben. Ik moet eerst hier een probleem afhandelen.' Ze slaakte een zucht en keek naar de plek waar de MH's Summerset onderzochten. 'Daarna kom ik eraan.'

Ze verbrak de verbinding en stopte de 'link terug in haar zak. Ze liep terug naar Roarke en wist niets anders te doen dan op zijn arm kloppen terwijl hij naar de MH's keek. 'Ik moet even ergens naar gaan kijken.'

‘Ik weet niet meer hoe oud hij is. Ik weet het niet meer.’
‘Hé.’ Nu kneep ze even in zijn arm. ‘Hij is te gemeen om zich er zo maar onder te laten krijgen. Luister, ik zeg dit wel af als je wilt dat ik hier blijf.’

‘Nee, ga maar.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Over de kat gestruikeld. Hij had wel dood kunnen zijn.’ Hij draaide zich om en drukte zijn lippen tegen haar voorhoofd. ‘Het leven zit vol met akelige verrassingen. Wees voorzichtig, Inspecteur, want ik heb er voor vandaag genoeg gehad.’

Het verkeer op de weg was verschrikkelijk, maar dat paste bij haar verpeste humeur. Door een defecte maxibus op Lexington Avenue stond in zuidelijke richting vanaf 75th Street tot zo ver ze kon zien alles vast. Er werd volop geclaxonneerd. In de lucht zwiepten en zoemden verkeerskopters om de ramptoeristen ervan te weerhouden om ook in de lucht een opstopping te veroorzaken.

Toen ze er genoeg van had om tussen al die forenzen te zitten, activeerde ze haar sirene en reed toen snel in verticale richting. Ze reed naar het oosten en boog weer naar het zuiden af toen ergens de weg vrij was.

Ze nam contact op met de Meldkamer en vertelde dat ze een uur vrij zou nemen. Het had geen zin om te melden dat ze zonder autorisatie en zonder duidelijke reden iets naging omdat een scherm-journaliste met haar vingers knipte.

Maar ze vertrouwde Nadines instinct – die vrouw kon even goed nieuws opsporen als een beagle een konijntje – en ze had Peabody, haar assistente, opgedragen om eerst naar Delancey te gaan.

Er waren een hele hoop ondernemingen in die straat. In deze wijk waren legio delicatessenzaken, cafés en speciaalzaken, die allemaal op straatniveau lagen en die hun waar verkochten aan de bewoners van de appartementen erboven. De bakker verkocht aan de man van de reparatiewinkel naast hem en die knutselde weer aan de Auto-Chef van de vrouw die de kledingwinkel aan de andere kant ronde, terwijl zij naar de overkant van de straat rende om fruit uit het kraampje te kopen.

Het leek Eve een goed systeem. Het was een oude, degelijke wijk die zichzelf had weten te vernieuwen, ofschoon hij nog steeds een paar littekens had door de Stadsoorlogen.

Het was geen plek waar je 's avonds laat een wandelingetje moest maken en een paar straten in zuidelijke of westelijke richting vond je de minder keurige gemeenschappen van zwervers en junkies. Maar op een hete zomerochtend was dit deel van Delancey van de middenstand.

Ze parkeerde achter een foutgeparkeerde bestelwagen en activeerde haar dienstlicht.

Met enige tegenzin ruilde ze de koele cocon van haar voertuig in voor de hete, vochtige en drukkende zomerlucht. De geur kwam haar als eerste tegemoet. Pekelwater en koffie en zweet. De smakeijkere geur van meloen, van de fruitverkoper, moest het afleggen tegen de stoom die van een glidekraam kwam, met de penetrante geur van surrogaateieren en uien.

Ze deed haar best om hem niet in te ademen – wie át die shit in godsnaam? – en keek op de hoek om zich heen.

Ze zag Nadine niet, en ook Peabody niet, maar wel drie mensen die naar zij aannam winkeliers waren en een medewerker van de gemeentelijke onderhoudsdienst, die vlak voor een groene recyclebak stonden te ruziën.

Ze hield een oogje op hen en overwoog om Roarke te 'linken en te vragen hoe het met Summerset ging. Misschien was er een wonder gebeurd, hadden de medische hulpverleners zijn bot vastgelijmd en was hij op dit moment op weg naar zijn transport. Wegens de traumatische belevenissen van die morgen zou hij niet drie weken vakantie nemen, maar vier.

En terwijl hij weg was, zou hij smoorverliefd worden op een legale sekswerker – want wie zou seks willen hebben met die creep tenzij ze ervoor werd betaald – en besluiten om met haar in Europa te gaan wonen.

Nee, niet Europa. Dat was niet ver genoeg. Ze zouden verhuizen naar de Alfakolonie op Taurus I en nooit meer terugkomen naar deze planeet, die Aarde heette.

Zolang ze niet 'linkte, kon ze zich vastklampen aan de zilveren draadjes van dat fantasietje.

Maar ze herinnerde zich de pijn in Summersets ogen en de manier waarop Roarke zijn hand had vastgehouden.

Met een diepe zucht haalde ze haar pocket'link uit haar zak. Voor ze hem kon gebruiken gaf een van de winkeliers Gemeenteonderhoud een duw. Gemeenteonderhoud duwde terug. Eve zag de eerste vuistslag aankomen, maar Gemeenteonderhoud niet en hij viel achterover. Ze duwde de 'link weer in haar zak en liep over de stoep om hen uit elkaar te halen.

Ze was nog een meter van hen af toen ze het rook. Ze was al te vaak met de dood geconfronteerd om zich hierin te vergissen.

De levenden rolden op dit moment over de stoep en werden aan-gevoerd of uitgescholden door de mensen die uit hun winkels kwamen of die bleven staan om naar de voorstelling te kijken.

Eve nam niet de moeite om haar penning te pakken. Ze trok de bovenste man gewoon aan zijn hemd omhoog en zette haar voet op de borst van de man die nog op de grond lag.

‘Kappen.’

De winkelier was een klein, pezig mannetje. Hij rukte zich los zodat Eve met een stuk zweterig hemd in haar hand bleef staan. Hij had een bloeddorstige blik in zijn ogen, maar op zijn lip zat echt bloed. ‘Dit gaat u niets aan, dame, dus ga maar gewoon weg voor u gewond raakt.’

‘Het is Inspecteur Dame.’ De man op de grond leek het geen probleem te vinden om daar te blijven liggen. Hij had een dikke buik, hij was buiten adem en zijn linkeroog begon al op te zwellen. Maar omdat ze niet veel op had met iemand in welke sector van onderhoud dan ook, liet ze haar voet op zijn borst staan toen ze haar penning liet zien.

Ze lachte naar de winkelier en liet daarbij een heleboel tanden zien. ‘Zullen we eens wedden wie er hier gewond raakt? Ga nu achteruit en kap hiermee.’

‘Een agent. Mooi. U zou die rotzak in een kooi moeten gooien.’

De winkelier stak zijn handen in de lucht en wendde zich tot de toeschouwers, voor steun, zoals een bokser die tussen twee rondes in door de ring loopt. 'We betalen ons blauw en worden door klootzakken zoals hij genaaid.'

'Hij heeft me aangevallen. Ik wil een aanklacht indienen.'

Eve wierp een blik op de man onder haar voet. 'Kop dicht. Naam,' vroeg ze en ze wees naar de winkelier.

'Remke. Waldo Remke.' Hij balde zijn gekneusde handen tegen zijn smalle heupen. 'Ik wil een aanklacht indienen.'

'Jaja. Is dit uw winkel?' Ze gebaarde naar de delicatessenzaak achter zich.

'Die is al achttien jaar van mij en daarvoor van mijn vader. We betalen belasting...'

'Dat heeft u al gezegd. Is dit uw bak?'

'Daarvoor hebben we al het twintigvoudige betaald. Ik, Costello en Mintz.' Terwijl het zweet over zijn gezicht stroomde, gebaarde hij met een duim naar de twee mannen die achter hem stonden. 'En hij is de helft van de tijd kapot. Ruikt u dat? Ruikt u dat, godverdomme? Wie gaat er nu in onze winkels iets kopen met die stank daarbuiten? Dit is de derde keer binnen zes weken dat een van ons de onderhoudsdienst heeft laten komen. Ze voeren geen flikker uit.'

Er klonk gemopper en instemmend gemurmel uit de menige en een of andere grapjas riep: 'Dood aan de fascistien!'

Eve wist dat de ongevaarlijke buurtbewoners door de hitte, de stank en het bloed dat al had gevloeid binnen de kortste keren een woedende menigte zouden kunnen worden.

'Meneer Remke, ik wil dat u, meneer Costello en meneer Mintz een stukje achteruit gaan. En voor de rest: ga allemaal ergens anders iets doen.'

Ze hoorde het snelle gestampvoet achter zich dat alleen van agentenschoenen kon komen. 'Peabody,' zei ze, zonder zich om te draaien. 'Laat deze mensen doorlopen voor ze een touw gaan zoeken en deze man opknopen.'

Peabody rende een beetje ademloos naar Eve toe. 'Ja, chef. Loop

door, mensen. Ga alstublieft verder met datgene waar u mee bezig was.'

Bij de aanblik van het uniform, ook al begon het al minder fris te worden in de hitte, begonnen de meeste mensen weg te lopen. Peabody zette haar zonnebril en haar pet weer recht, die toen ze over de stoep had gerend scheef waren gaan zitten.

Haar vierkante gezicht was een beetje glimmend door het transpireren, maar achter de getinte glazen waren haar donkere ogen kalm. Ze keek even naar de bak en toen naar Eve. 'Inspecteur?'

'Ja. Naam,' zei ze, en ze tikte met haar voet op de borst van de gemeentewerker.

'Larry Poole. Luister, Inspecteur, ik doe gewoon mijn werk. Ik ben hiernaartoe gekomen, omdat ik werd ge'linkt om iets te komen repareren en deze man begon me meteen uit te foeteren.'

'Hoe laat bent u hier gearriveerd?'

'Nog geen tien minuten geleden. Die klootzak wilde me niet eens naar de bak laten kijken, hij begon meteen te schelden.'

'U gaat er nu naar kijken. Ik wil dat u zich rustig houdt,' zei ze tegen Remke.

'Ik wil een klacht indienen.' Hij sloeg zijn armen over elkaar en trok een gezicht toen Eve Poole overeind hielp.

'Ze gooien hier allerlei troep in,' begon Poole te vertellen. 'Dat is het probleem, ziet u? Ze gebruiken de verkeerde containers. Als je organisch afval in het non-organische gedeelte gooit, gaat alles stinken.'

Hij strompelde naar de bak en zette toen op zijn dooie gemak een filtermasker op. 'Ze hoeven alleen maar de aanwijzingen op te volgen, maar nee hoor, ze willen liever om de vijf minuten klagen.'

'Hoe werkt het slot?'

'Hij heeft een code. Omdat ze hem van de gemeente huren, heeft de gemeente de codes. Mijn scanner leest de code en dan... Shit, deze is kapot.'

'Ik heb je ook gezegd dat hij kapot is.'

Poole ging met enige waardigheid rechtop staan en hij keek

Remke met zijn blauw geslagen ogen aan. ‘Het slot en de verzegeling zijn kapot. Dat doen kinderen wel eens. Daar kan ik niets aan doen, verdorie. Wie weet waarom kinderen zulke shit uithalen? Ze hebben hem waarschijnlijk gisteravond kapotgemaakt en er zo te ruiken een of andere dooie kat in gegooid.’

‘Ik ga niets betalen omdat jouw sloten defect zijn,’ stak Remke van wal.

‘Meneer Remke,’ waarschuwde Eve. ‘Hou uw mond. Is hij niet afgesloten en niet verzegeld?’ vroeg ze Poole.

‘Yep. Nu moet ik een team hiernaartoe laten komen om hem schoon te laten maken. Rotkinderen.’ Hij begon het deksel open te peuteren, maar Eve sloeg een hand op de zijne.

‘Wilt u alstublieft een stap achteruit gaan? Peabody?’

Peabody werd nu al misselijk van de geur en ze wist dat het nog erger zou worden. ‘Had ik dat pitabroodje met ei onderweg maar niet gegeten.’

Eve pakte het deksel vast en schudde haar hoofd naar haar assistente. ‘Eet jij die rommel? Wat mankeert je?’

‘Ze zijn best wel lekker. En ze stillen de honger.’ Ze ademde diep in, hield haar adem in en knikte. Ze duwden samen het zware deksel omhoog.

De geur van de dood stroomde naar buiten.

Ze was in het organische deel van de bak gepropt. Slechts de helft van haar gezicht was zichtbaar. Eve kon zien dat haar ogen groen waren geweest. Felgroene ogen. En ze was jong geweest en waarschijnlijk mooi.

De dood en de hitte hadden de handen in elkaar geslagen, want ze was verschrikkelijk opgezwollen.

‘Wat hebben ze daar in godsnaam in gestopt?’ Poole kwam naar hen toe, keek in de bak en strompelde meteen weg om over te geven.

‘Informeer de Meldkamer, Peabody. Nadine is op weg. Ze staat in de file, anders zou ze al hier zijn geweest. Ik wil dat je haar en haar cameravrouw hier weghoudt. Ze zal tegensputteren, maar je laat niemand in deze straat komen.’

‘Er ligt iemand in.’ Alle woede was van Remkes gezicht verdwenen. Hij staaarde alleen maar met geschrokken ogen naar Eve. ‘Een mens.’

‘U moet nu naar binnen gaan, meneer Remke. U allemaal. Ik kom zo meteen naar binnen om met u te praten.’

‘Ik kijk wel.’ Hij moest zijn keel schrapen. ‘Misschien... als het iemand uit de buurt is, weet ik misschien... Als het helpt, kijk ik wel.’

‘Het is erg,’ zei ze hem, maar ze gebaarde dat hij naar haar toe moest komen.

Zijn gezicht was bleek, maar hij liep naar haar toe. Hij hield zijn ogen even dicht, zette toen zijn tanden op elkaar en deed zijn ogen weer open. Het laatste beetje kleur verdween uit zijn gezicht.

‘Rachel.’ Hij deed zijn best om niet te kokhalzen en liep struikelend achteruit. ‘O, god. O, god. Het is Rachel... ik ken haar achternaam niet. Ze, jezus, jezus, ze werkte in de 24-uurs-supermarkt aan de overkant. Ze was nog een kind.’ Er begonnen tranen over zijn bleke gezicht te stromen en hij draaide zich om om ze te verbergen. ‘Twintig. Hoogstens eenentwintig. Een studente. Ze was altijd aan het studeren.’

‘Ga maar naar binnen, meneer Remke. Ik zorg nu voor haar.’

‘Ze was nog maar een kind.’ Hij veegde over zijn gezicht. ‘Welk beest doet zoiets met een kind?’

Ze had hem kunnen vertellen dat er allerlei soorten beesten waren. Beesten die nog gevaarlijker en nog dodelijker waren dan alles wat je in de natuur vond. Maar ze zei niets toen hij naar Poole toe liep.

‘Kom maar naar binnen.’ Hij legde een hand op Poolles schouder. ‘Kom maar naar binnen. Daar is het koel. Ik geef je een glas water.’

‘Peabody, de werkkist staat in de wagen.’

Ze draaide zich weer om naar het lichaam en bevestigde de recorder aan haar kraag. ‘Oké, Rachel,’ mompelde ze. ‘Laten we aan het werk gaan. Opname aan. Het slachtoffer is vrouwelijk, Kaukasisch en ongeveer twintig jaar oud.’

Ze had barricades laten neerzetten en de agenten die waren gekomen zorgden ervoor dat nieuwsgierige mensen erachter bleven staan. Toen ze een opname had gemaakt van het lichaam, de recyclebak en de omgeving sealde ze zichzelf en maakte ze aanstalten om in de bak te klimmen.

Aan het einde van de straat zag ze het busje van Channel 75 staan. Er zou vast stoom uit Nadines oren komen, dacht Eve, en niet alleen omdat het zo vochtig was. Ze zou gewoon haar beurt moeten afwachten.

De twintig minuten daarna waren afgrijselijk.

‘Chef.’ Peabody bood Eve een flesje water aan toen ze eruit klom.

‘Bedankt.’ Ze dronk honderd milliliter water en haalde toen pas weer adem, maar ze kon de smaak niet uit haar mond wegspoelen. Ze gebruikte een tweede flesje voor haar handen. ‘Houd die mannen daarbinnen.’ Ze knikte in de richting van de delicatessenzaak. ‘Ik moet eerst iets met Nadine afhandelen.’

‘Heb je haar ID?’

‘Via haar vingerafdrukken. Rachel Howard, parttime student aan Columbia.’ Ze veegde over het zweet op haar gezicht. ‘Remke had gelijk over haar leeftijd. Twintig. Laat haar in een lijkenzak stoppen,’ voegde ze eraan toe. ‘Ik kan de doodsoorzaak niet vaststellen. Ik kan goddomme niet eens het tijdstip van overlijden vaststellen omdat ze hier heeft liggen bakken.’

Ze keek over haar schouder naar de bak. ‘We zien wel wat de sweepers vinden. Daarna mag de lijkschouwer haar hebben.’

‘Wil je beginnen met het buurtonderzoek?’

‘Wacht maar even tot ik met Nadine heb gesproken.’ Ze gooide het lege flesje naar Peabody en liep de straat door. Een van de nieuwsgierigen riep iets naar haar, maar hij deinsde achteruit bij het zien van haar gezicht.

Nadine kwam uit het busje. Ze zag er piekfijn uit, klaar voor de camera, en ze was ziedend. ‘Godverdomme, Dallas, hoelang denk je me daar weg te kunnen houden?’

‘Zo lang als nodig is. Ik wil die afdrukken zien. Daarna moet je

naar het hoofdbureau komen, om een paar vragen te beantwoorden.'

'Jij wilt? Denk je dat het me iets interesseert wat jij wilt?'

Het was een akelige morgen geweest. Ze had het verschrikkelijk warm, ze stonk en het ontbijt dat ze zo enthousiast had genuttigd, begon weer omhoog te komen. De glidekraamverkoper maakte twee keer zo veel omzet als anders, dankzij de mensen die daar bleven rondhangen, in de hoop om de dood van iemand anders van dichtbij te kunnen zien. De stoom van zijn glidekraam voegde nog een vettig laagje toe aan de beklemmende lucht.

Het kwam niet eens in haar op om haar woede te bedwingen toen ze naar Nadine keek, die er zo fris als een hoentje uitzag en die een kop ijskoffie in haar mooie, gemanicuurde hand had.

'Goed dan. Je hebt het recht om te zwijgen...'

'Wat moet dit in godsnaam voorstellen?'

'Dit is jouw herziene Mirandawaarschuwing. Je bent een belangrijke getuige in een moordzaak. Jij daar.' Ze wees naar een agent. 'Wijs mevrouw Furst op haar rechten en breng haar naar het hoofdbureau. Ze moet daar worden vastgehouden om te worden ondervraagd.'

'Gemene bitch.'

'In een keer goed.' Eve draaide zich om en liep terug om met de lijkschouwer te overleggen.

2

In de delicatessenwinkel was het koel en rook het naar koffie, Igerookte zalm en warm brood. Ze dronk het water dat Remke haar aanbood. Hij zag er niet meer uit als een menselijke raket die op het punt stond om de lucht in te schieten. Hij zag er uitgeput uit.

Ze had ondervonden dat mensen dat vaak hadden na een geweld-dadige gebeurtenis. ‘Wanneer heeft u de recyclebak voor het laatst gebruikt?’ vroeg ze hem.

‘Gisteravond, rond zevenen, vlak nadat ik had afgesloten. Door-gaans sluit mijn neef af, maar hij is deze week met vakantie. Heeft zijn vrouw en kinderen meegenomen naar Planet Disney. God weet waarom.’

Hij had zijn ellebogen op de toonbank, legde zijn hoofd in zijn handen en drukte zijn vingers tegen zijn slaap. ‘Ik krijg het gezicht van dat meisje niet uit mijn hoofd.’

En dat gaat ook nooit gebeuren, dacht Eve. Niet helemaal. ‘Hoe laat was u vanmorgen hier?’

‘Zes uur.’ Hij zuchtte heel diep en bewoog zijn handen omlaag. ‘De... de geur viel me meteen op. Ik heb tegen de recyclebak geschopt. Godallemachtig, ik heb ertegen geschopt en zij zat erin.’

‘U had niets voor haar kunnen doen, maar dat kunt u nu wel. Wat heeft u toen gedaan?’

‘Ik heb het gemeld. Ik heb de receptionist uitgeoeterd. Costello en Mintz kwamen hier, ik weet niet, rond half zeven en we hebben er samen om staan schelden. Ik heb om zeven uur nog eens ge'linkt, omdat niemand kwam opdagen. Ik weet niet hoe vaak ik heb ge'linkt en ik begon behoorlijk over de rooie te raken toen Poole hier arriveerde. Ik denk ongeveer tien minuten voor ik hem een dreun heb gegeven.’